

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการใช้วาทีพดติกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4" นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจและความสามารถในการใช้วาทีพดติกรรมภาษาอังกฤษด้านการทักทาย การแนะนำ การขอบคุณ และการกล่าวลา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4 ซึ่งผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2537 จำนวน 419 คน จากจำนวนทั้งหมด 14,184 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) โดยสุ่มโรงเรียนจากทุกจังหวัดในเขตการศึกษา 4 ด้วยสัดส่วน 1:6 ได้ตัวอย่างประชากรโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมด 11 โรงเรียน จากจำนวนทั้งสิ้น 64 โรงเรียน ในแต่ละโรงเรียนที่สุ่มได้ สุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่ายมาโรงเรียนละ 1 ห้องเรียน รวม 11 ห้องเรียน โดยประมาณว่าห้องเรียนหนึ่งมีนักเรียน 40 คน รวมกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งหมด 419 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 1 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจำนวน 84 ข้อ โดยใช้ทดสอบความเข้าใจในการใช้วาทีพดติกรรมภาษาอังกฤษ ด้านการทักทาย การแนะนำ การขอบคุณ และการกล่าวลา จำนวน 40 ข้อ และใช้ทดสอบความสามารถในการใช้วาทีพดติกรรมภาษาอังกฤษ ด้านการทักทาย การแนะนำ การขอบคุณ และการกล่าวลา จำนวน 44 ข้อ แบบสอบถามฉบับนี้ได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา และความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ก่อนนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อหาค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ได้ข้อสอบที่มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.21-0.79

และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21-0.71 โดยมีค่าความเที่ยงของแบบสอบตอนที่ 1 ซึ่งเป็นแบบสอบวัดความเข้าใจในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ เท่ากับ 0.87 และแบบสอบตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ เท่ากับ 0.92 รวมค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.94 ผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบตัวอย่างประชากร แล้วตรวจให้คะแนนกระดาษคำตอบทั้งหมด โดยใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังนี้ ถ้านักเรียนเลือกคำตอบได้ถูกต้องให้ 1 คะแนน ถ้าเลือกคำตอบไม่ถูกต้อง ให้ 0 คะแนน จากนั้นคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนเต็ม และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 55.95 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ เมื่อพิจารณาแยกตามความเหมาะสมกับสถานการณ์แล้ว พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษาและเหมาะสมกับรูปแบบทางภาษา คิดเป็นร้อยละ 44.36 และ 60.34 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และปานกลาง ตามลำดับ

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 48.80 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ เมื่อพิจารณาแยกตามความเหมาะสมกับสถานการณ์แล้ว พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษาและเหมาะสมกับรูปแบบทางภาษา คิดเป็นร้อยละ 49.06 และ 48.15 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

3. เมื่อพิจารณาแยกตามหัวเรื่องวาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการทักทาสงสวด คือ คิดเป็นร้อยละ 56.32 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ รองลงมา คือ การกล่าวลา โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 53.71 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำเช่นกัน ส่วนการแนะนำ และการขอบคุณ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 48.55 และ 47.90 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

เมื่อพิจารณาแยกตามความเข้าใจและความสามารถในการใช้หัวเรื่องวาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการใช้หัวเรื่องวาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการกล่าวลาสูงสุด คือ คิดเป็นร้อยละ 62.30 ซึ่ง

อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง รองลงมา คือ การทักทาย การขอบคุณ และการแนะนำ โดยมีค่ามัธยฐาน เลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 61.50, 50.00 และ 47.33 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ตามลำดับ และมีค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้หัว เรื่องวาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษด้านการทักทายสูงสุด คือ คิดเป็นร้อยละ 54.20 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ รองลงมา คือ การแนะนำ การขอบคุณ และการกล่าวลา โดยมีค่ามัธยฐาน เลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 49.45, 46.33 และ 45.91 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัธยฐานเลขคณิตของ คะแนนความเข้าใจในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษ สูงกว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนน ความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษ คือ คิดเป็นร้อยละ 55.95 และ 48.80 ซึ่ง อยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ตามลำดับ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุจากการที่นักเรียน ได้รับการสอนเน้นในด้านเนื้อหา และมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติบ่อย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีชัย มุ่งไชสง (2536:150) ที่พบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เห็นว่า ตนเองมีความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับปานกลาง โดยมีความสามารถในด้านภาษาในระดับ มาก ส่วนความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคมซึ่งเป็นความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม การ ใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ และการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารนั้น มีในระดับปานกลาง เมื่อเป็น เช่นนี้ ทำให้ครูภาษาอังกฤษเน้นการสอนความรู้ด้านภาษาซึ่งเป็นด้านเนื้อหา และให้ความสนใจในการฝึกปฏิบัติ ซึ่งมีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียนได้สะสมความรู้และประสบการณ์การใช้ ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ น้อยลง นอกจากนี้ผลการวิจัยดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัตนา ลักษณะโกเศศ (2530:91-97) ที่พบว่า มีการจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ฝึก ผู้เรียนให้ใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียนน้อยมาก และมี การจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทั้ง ในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนน้อยที่สุด ทั้ง ๆ ที่กิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีความสำคัญ มากในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความสามารถ

ในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษนั้นเป็นความสามารถในการใช้หน้าที่ทางภาษาในรูปแบบทางภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ดังนั้นเมื่อนักเรียนมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารน้อยมาก จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษน้อยลงด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนิดา สุนทรวิภาต (2534:64-65) ซึ่งได้สอบถามอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในจังหวัดนครราชสีมา และได้ข้อมูลว่า การสอนส่วนใหญ่ไม่ได้เน้นโดยละเอียดว่า ในแต่ละหน้าที่ทางภาษา สามารถใช้รูปแบบภาษาแบบใดได้บ้าง การสอนมักให้นักเรียนท่องจำรูปแบบทางภาษาที่ตายตัว เช่น ถ้าถามว่า "How are you?" ต้องตอบว่า "Fine, thank you." นักเรียนจึงรู้จักและสามารถใช้ประโยคได้เฉพาะในรูปแบบที่ได้เคยฝึกฝนมาเท่านั้น ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริงในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน จึงทำให้นักเรียนเกิดปัญหาในการนำความรู้ไปใช้จริงอันเนื่องมาจากการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจและคะแนนความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษา คิดเป็นร้อยละ 44.36 และ 49.06 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และมีค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจและความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับรูปแบบทางภาษา คิดเป็นร้อยละ 60.34 และ 48.15 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลางและต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำตามลำดับ จึงอาจสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจและคะแนนความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับรูปแบบทางภาษา สูงกว่า คะแนนความเข้าใจและคะแนนความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมการภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษา ทั้งนี้อาจมีสาเหตุจากการที่นักเรียนได้รับการสอนที่เน้นโครงสร้างทางภาษาซึ่งเกี่ยวข้องกับรูปแบบทางภาษามากกว่าการสอนที่เน้นหน้าที่ทางภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศรีชัย มุ่งไธสง (2536:150) ที่พบว่า ครูภาษาอังกฤษเห็นว่าตนเองสอนให้นักเรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่างรูปแบบของภาษาในระดับมาก แต่การสอนให้นักเรียนได้รู้ถึงความแตกต่างระหว่างหน้าที่ในการสื่อสารของภาษามีในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า ครูภาษาอังกฤษเน้นการสอนในด้านรูปแบบทางภาษามากกว่าหน้าที่ทางภาษา นอกจากนี้อาจเป็นเพราะครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นเคยกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะแนวการสอนแบบนี้เน้นการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นที่หน้าที่ทางภาษา (กัททาภิพย์ สิงหะเนติ, 2537:32) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันต์ (2527:63-65) และ ศรีชัย มุ่งไธสง (2536:150) ที่พบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่เห็นว่าตนเองมีความสามารถ

ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในระดับปานกลาง จึงทำให้ครูภาษาอังกฤษนิยมใช้การสอนแบบเก่าซึ่งเน้นที่รูปแบบทางภาษา

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า เมื่อพิจารณาแยกตามหัวเรื่องวาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการทักทาย การแนะนำ การขอบคุณ และการกล่าวลา คิดเป็นร้อยละ 61.50, 47.33, 50.00 และ 62.30 ตามลำดับ และมีค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการทักทาย การแนะนำ การขอบคุณ และการกล่าวลา คิดเป็นร้อยละ 54.20, 49.45, 46.33 และ 45.91 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า โดยเฉลี่ยแล้ว วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการทักทายและการกล่าวลาจะเป็นวาทะพฤติกรรมที่นักเรียนสามารถเข้าใจและใช้ได้มากกว่า วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการแนะนำและการขอบคุณ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการทักทายและการกล่าวลานั้น มีรูปแบบภาษาที่ค่อนข้างตายตัวกว่าด้านการแนะนำและการขอบคุณ ดังผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษกับภาษาไทยของ มยุรี กลิ่นศรีสุข (2528:82,84-85) ซึ่งกล่าวถึงการทักทายว่า การทักทายในภาษาอังกฤษนิยมทักทายกันด้วยถ้อยคำซึ่งมีรูปแบบที่ตายตัวหลายรูปแบบ โดยบางรูปแบบจะนำไปใช้ได้ในช่วงเวลาที่ต่างกัน ส่วนการกล่าวลามีทั้งรูปแบบที่ตายตัว และรูปแบบที่ไม่ตายตัว ในขณะที่การขอบคุณและการตอบรับการขอบคุณนั้นมีรูปแบบมากมาย นอกจากนี้ ศรีภูมิ อัครมาศ (2530:427-443) ได้กล่าวถึงการทักทาย การกล่าวลาและการขอบคุณไว้ ซึ่งสามารถจัดลำดับตามจำนวนสำนวนที่ใช้ได้ดังนี้ การทักทายมีสำนวนภาษาน้อยที่สุด ส่วนการกล่าวลาและการขอบคุณมีสำนวนภาษามากขึ้นตามลำดับ และ วิเวิน เจ คูก (Vivian J. Cook, 1985:180-181, 186) กล่าวถึงการทักทาย การกล่าวลา และการขอบคุณไว้ สรุปได้ว่า การทักทายและการขอบคุณนั้นเป็นหน้าที่ทางภาษาที่มีลักษณะชัดเจน ซึ่งถูกกำหนดโดยเวลาและความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ในขณะที่การขอบคุณนั้นแบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบยาว (เช่น "Thank you.") รูปแบบสั้น (เช่น "Thanks.") และประโยคบอกเล่าต่าง ๆ (เช่น "I would like to express my gratitude.") และทั้ง 3 รูปแบบนี้อาจขยายความออกไป โดยมีการบอกเหตุผลของการขอบคุณด้วย (เช่น "Thanks for the light.") และอาจตามด้วยคำพูดที่แสดงความสำคัญของคู่สนทนา (เช่น "I don't know what I'd have done without you.") สำหรับวาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการแนะนำนั้น มยุรี สุขวิวัฒน์, ลภา จินตเนเสรี และ จอห์น พอล ฟีก (John Paul Fieg) (2528:72-73) กล่าวถึงการแนะนำว่า เป็นการใช้ใน

ความหมายเชิงความเห็นของผู้อื่นว่า ทำอย่างนั้นกันดีหรือไม่ เห็นด้วยหรือไม่ อาจทำดั่งนั้นหรือไม่ โดยในบางครั้งผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาอาจไม่เข้าใจว่าเป็นการชักชวนที่แน่ะ จึงไม่ทราบว่าจะตอบว่าอย่างไร หรือให้คำตอบที่ไม่ตรงกับคำถาม ทำให้ไม่เข้าใจกัน นอกจากนี้ส่วนที่ใช้ในการแนะนำอาจเป็นทั้งการตั้งคำถาม และการแนะนำโดยตรง ซึ่งประโยคที่เป็นคำถามมักสร้างปัญหาให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพราะอาจเข้าใจว่าเป็นการตั้งคำถามโดยทั่วไป และในการตอบรับการแนะนำนั้น มีทั้งตอบในเชิงเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ซึ่งต้องแสดงความคิดเห็นและให้เหตุผลประกอบ ด้วยเหตุนี้เองทำให้นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อยและไม่ค่อยมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงมักประสบปัญหาในการใช้วาทีพฤติกรรมด้านการขอคุณ และการแนะนำมาก ในขณะที่วาทีพฤติกรรมด้านการทักทายและการกล่าวลา ซึ่งมีจำนวนภาษาที่ค่อนข้างตายตัวมากกว่า จึงทำให้มีปัญหาในการใช้น้อยกว่า

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับครูภาษาอังกฤษ

1. จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเข้าใจในการใช้วาทีพฤติกรรมภาษาอังกฤษ สูงกว่าความสามารถในการใช้วาทีพฤติกรรมภาษาอังกฤษ เป็นการชี้ให้เห็นว่านักเรียนยังไม่ได้รับการฝึกการใช้วาทีพฤติกรรมภาษาอังกฤษ และการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคมอย่างเพียงพอ ดังนั้นครูภาษาอังกฤษจึงควรให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมการฝึกความสามารถในการใช้วาทีพฤติกรรมภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากการฝึกไปใช้ได้จริงในการสื่อสาร และเป็นการเพิ่มความมั่นใจแก่นักเรียนในการใช้ภาษา
2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเข้าใจและความสามารถในการใช้วาทีพฤติกรรมภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับรูปแบบทางภาษา สูงกว่า ความเข้าใจและความสามารถในการใช้วาทีพฤติกรรมภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษา แสดงถึงการที่ครูภาษาอังกฤษยังไม่คุ้นเคยกับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ยังคงเน้น

การสอนด้านโครงสร้างทางภาษาอยู่ ดังนั้นครูภาษาอังกฤษจึงควรศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสามารถค้นคว้าได้จากหนังสือ วารสารการสอนภาษาต่าง ๆ และควรเข้าร่วมการสัมมนา และการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการที่สถาบันต่าง ๆ จัดขึ้น

3. จากผลการวิจัยที่พบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเข้าใจและความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการทักทายและการกล่าวลาสูงกว่าความเข้าใจและความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการขอบคุณ และการแนะนำ ทั้งนี้เพราะวาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษด้านการขอบคุณและการแนะนำนี้ มีส่วนวนภาษาที่ไม่แน่นอน สามารถขยายความไปตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ครูภาษาอังกฤษจึงควรสอนเน้นความเข้าใจและความสามารถในด้านนี้ให้มากขึ้น โดยให้นักเรียนได้ค้นเคยและฝึกใช้รูปแบบต่าง ๆ ของวาทะพฤติกรรมด้านการขอบคุณและการแนะนำในสถานการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ครูภาษาอังกฤษควรศึกษาถึงรูปแบบการใช้วาทะพฤติกรรมด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับนักเรียน และฝึกให้นักเรียนใช้โดยใช้สถานการณ์เป็นตัวกำหนดในการฝึกให้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารโรงเรียน

จากผลการวิจัยที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความเข้าใจในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และมีความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษา และ ความสามารถในการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษาและให้เหมาะสมกับรูปแบบทางภาษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ เป็นการชี้ให้เห็นว่านักเรียนยังไม่ได้รับการฝึกการใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ และการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคมอย่างเพียงพอ ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนจึงควรส่งเสริมให้ครูภาษาอังกฤษจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา ซึ่งทำได้โดยการจัดหาวัสดุอุปกรณ์และคู่มือการสอน การอ่านวชความสะดวกเกี่ยวกับสถานที่ที่ใช้ในการฝึกกิจกรรมการใช้ภาษา การจัดชั่วโมงสอนควรคำนึงถึงการให้ครูมีเวลาพอที่จะจัดเตรียมกิจกรรมทางภาษา นอกจากนี้ควรสนับสนุนให้ครูได้เข้ารับการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษซึ่งจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการกระตุ้นให้ครูมีความมั่นใจในการนำเอาเทคนิควิธีสอนใหม่ ๆ มาปรับใช้กับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการฝึกใช้วาทะพฤติกรรมภาษาอังกฤษ และการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคมมากขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำแบบเรียนภาษาอังกฤษ

เนื่องจากความสามารถในการใช้วาทีพดติกรรภาษาอังกฤษนี้ เป็นความสามารถในการใช้หน้าทีทงภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ดังนั้นผู้จัดทำแบบเรียนจึงควรเน้นการฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป โดยเลือกวาทีพดติกรรภาษาอังกฤษที่จำเป็นในการสื่อสาร และนำเสนอวาทีพดติกรรเหล่านี้ในรูปแบบทงภาษาต่าง ๆ กันไปตามสถานการณ์ซึ่งกำหนดโดยตัวแปรต่าง ๆ เช่น วัตถุประสงค์ในการสื่อสาร คู่สนทนา สถานที่ เวลา เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนเคยชินกับสถานการณ์เหล่านี้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง และยังเป็นการช่วยแบ่งเบาภาระในการเตรียมกิจกรรมของครูภาษาอังกฤษอีกทงหน่งด้วย นอกจากนี้ผู้ผลิตแบบเรียนควรมีการจัดทำคู่มือครูพร้อมทั้งแนะนำกิจกรรมที่น่าสนใจประกอบและอาจจัดให้มีการอบรมครูภาษาอังกฤษในด้านการใช้วาทีพดติกรรภาษาอังกฤษต่าง ๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับวาทีพดติกรรภาษาอังกฤษในด้านอื่น ๆ เพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป
2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการถ่ายโอนวาทีพดติกรรภาษาอังกฤษและภาษาไทย ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบถึงการแทรกแซงและการถ่ายโอนทงภาษา และเป็นแนวทางในการเน้นย้ำการใช้วาทีพดติกรรให้เหมาะสมกับสภาพสังคมนั้น ๆ ด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย